

Zondag 1 mei 2022
Derde zondag van Pasen
HANDELINGEN 5,27-41 EN JOHANNES 21, 1-19

VERKONDIGING

Het is veertien dagen na Pasen. Hoe zou Jeruzalem eruit hebben gezien, veertien dagen na alle gebeurtenissen die zo dramatisch eindigden op de Calvarieberg. De soldaten lopen weer in het gelid. De rommel is opgeruimd. Het gescheurde voorhangsel in de tempel is hersteld. De felle zon schijnt weer. Niemand weet nog van die ene donkere dag. De Farizeeën prevelen weer hun gebeden. De rust is weergekeerd. Iedereen is weer aan het werk. Ook de leerlingen zijn weer gaan vissen, want wat moet je anders als je visser bent. Ze zijn uitgevaren op het meer van Tiberias. Maar dat vissen, dat lukte niet. Ze vangen helemaal niet. Op dat moment komt Jezus op het toneel. Ze wisten niet dat hij het was. En die Jezus roept hen dan toe: 'gooi je net aan stuurboord uit'.

Petrus gelooft er natuurlijk geen sikkepit van dat het nu wel iets zal opleveren. Kun je je voorstellen dat Petrus zich achteraf verschrikkelijk in zijn hemd voelde staan. Uitgerekend toen bleek dat het net tjokvol met vis zat en hij ook nog eens doorkreeg dat het Jezus was die hem dat gevraagd had. We kunnen ons daarom ook misschien wel een beetje voorstellen hoe Petrus vliegensvlug zijn bovenkleed aantrekt, overboord springt en naar Jezus toe snelt....enkel en alleen omdat hij zich 'n ongeluk schaamt voor zijn ongelof van daarnet. Hij schaamt zich voor zijn ongelof en wil het goedmaken met Jezus. Hij voelt zich heel ongemakkelijk.

De verhalen van vandaag, zowel uit de handelingen als ook dat van Johannes over die vissers bij het meer, zouden bemoedigende verhalen moeten zijn, hoopgevende verhalen ook, met name voor mensen die het moeilijk vinden om te blijven geloven. Geruststellende verhalen zijn het ook voor ons, voor ons als kerkende mensen die zo vreselijk hun best doen om ook hun kinderen, familie en bekenden te betrekken bij wat ze zelf aan geloof en kerk beleven, maar die – en dan in visserstermen uitgedrukt – maar bitter weinig vangen. Misschien worden onze netten wel voller als we het over een andere boeg durven gooien. We gaan anders kijken. De man op het strand blijkt Jezus te zijn. De lege netten zitten opeens vol. Op de grens van land en zee vindt een omwenteling plaats. De doem wordt weggenomen. We kunnen verdriet en tegenslag te boven komen. Het altijd zelfde liedje krijgt een nieuwe melodie.

Achter de grote mond schuilt een kleine mens, achter mislukkingen zitten goede bedoelingen, achter stille ogen zien we het verzwegen verdriet. In heel dat wisselvallige leven gaat God schuil. Geen God die straft, maar een die geneest. Langzaam maar zeker komt Pasen op gang.

Ook in Jeruzalem gonst het door de straten. De leerlingen kunnen hun mond niet houden en verkondigen dat 'Jezus door God ten leven is gewekt en als leidsman en verlosser is aangesteld. Ze willen dat oude leven niet meer waar dat alles op niets uitloopt. Er is verandering mogelijk. Dat zouden we meer willen horen: 'Er is verandering mogelijk'.

Een nieuwe morgen, een ander licht. Mensen die ons bij de hand nemen en met ons het noodlot doorbreken. Mensen die ons nodig hebben en die wij krachtig moed en nieuwe hoop kunnen geven. Zo gooien wij netten uit over en andere boeg. Zo vangen wij grote vissen. Niets is meer hetzelfde als God ons zijn Geest inblaast. Dan gaan we steeds meer horen: 'Kom, schepper Geest, vernieuw ons met uw adem.'

Zo zoeken we steun en is dat nu juist niet een belangrijke reden waarom we juist in deze maand mei Maria centraal stellen. Zij is het immers die staat voor ontluikend leven, voor liefde. Daarom bezoeken we uitgerekend in deze tijd van nieuw leven, van nieuwe lente, die speciale plaatsen waar zij centraal staat: dichtbij de Hasseltse Kapel, en wat verder weg Scherpenheuvel en Kevelaer. En nog wat verder weg Lourdes en Fatima.

De schriftlezingen van deze dag laten ons mensen zien die ergens voor willen staan, die ergens in gaan geloven. Mensen, die twijfelend en zoekend ontdekken wat voor hen van waarde is in hun leven en hoe zij – in navolging van Jezus – als mens zich kunnen ontwikkelen in een samenleving die soms onmenselijke trekken driegt te vertonen. Mensen waarvan je het misschien niet altijd zou

verwachten dat ze zoveel mogelijkheden in zich hebben. Gaandeweg komen ze er zelf achter hoeveel ze in huis hebben en wat hun mogelijkheden zijn. De leerlingen van Jezus hadden ook zo'n ervaring. En als alles dan verloren lijkt komen ze Jezus tegen, iemand die eigenlijk ook al afgeschreven was, maar die opgestaan is. Hij vertelt ze wat ze moeten doen om echt te oogsten, hoe onlogisch misschien zijn voorstel ook in de oren klinkt. Het net rechts van de boot uitgooien is namelijk onveilig. De keuze voor zekerheid, voor voorspelbaarheid moet blijkbaar worden losgelaten om te kunnen oogsten.

Het is een uitdaging die ook in onze tijd, in de huidige situatie van kerk en samenleving zeer actueel geworden is: waar zijn we als christenen, hebben we de moed om te zijn waartoe we geroepen zijn: actief in de wereld aanwezig, laten zien en horen hoe we een kostbare schat bij ons dragen. En die woorden uit de handelingen van de apostelen van vandaag stimuleren ons nog eens extra: de apostelen worden beschreven als mensen die kunnen volhouden, ook in moeilijke situaties.

Mag in onze navolging de moed van de apostelen gevoeld en beleefd worden en mogen Petrus en Johannes aanstekelijk werken, wat een toekomst ligt er dan voor ons open.

Abt Denis Hendrickx